

[Årnfest.]

det vel ikke nødvendigvis er givet, at man skal sende repræsentanter for samtlige partier derover. Vi små partier har jo i øvrigt kun en halv plads. Vi har i dette ting en god tradition for, at man i adskillige tilfælde kan etablere sig med valgforbund, så hvis der skulle være tale om en indskrænkning af delegationen, så vil man jo eventuelt kunne blive repræsenteret gennem valgforbund.

Fuglsang (DKP):

En debat som den, der føres her, har selvfølgelig betydning af mange grunde, men jeg tror nok, den får en særlig betydning, fordi de vurderinger, som anlægges her, vil indgå som baggrund for de kommende forhandlinger om et nyt forsvarsforlig, herunder også de fornævnte tanker af hr. Tindemans med forstærkede krav om EFs udvikling til en direkte militær union. Der er i den henseende grund til for befolkningen at være på vagt, for netop i den situation, vi befinder os i, ser vi jo, hvordan hele den psykologiske krigsførelse, hele NATOs propagandamaskine allerede er i fuld gang.

Et typisk – og jeg tør også nok sige advarende – eksempel med hensyn til vildledning af befolkningen ser jeg i den såkaldte forsvarschefs skitse, typisk også fordi den er et udtryk for den øverste hærledelses politisering. Som udtryk for, hvad jeg konkret mener, vil jeg citere et lille afsnit fra skriftet side 7:

»Som det vil fremgå af nærværende skitse, anser jeg det for overvejende sandsynligt, at den periode, vi står over for, vil blive en urolig – måske farlig – periode, som vil stille store krav til landets sikkerhedspolitiske opmærksomhed og til dansk forsvars evne til at tilpasse sig den af nationen erklærede sikkerhedspolitik.«

Jeg føler, at jeg med så meget mere rolig samvittighed kan bruge udtrykket vildledende, som dette endog er i strid med den socialdemokratiske ordførers ganske vist beherskede optimisme, som kom til udtryk, da han sagde, at sammenlignet med tidligere tider er der tale om betragtelige fremskridt og stadig tydeligere tegn på den politiske afspænding.

Det er i strid med den politik og de vurderinger, som vi vel har lov til at betragte som regeringens officielle politik og vurderinger, for

slet ikke at tale om statsministerens underskrift under dokumentet fra sikkerhedskonferencen i Helsinki.

Et af leddene i denne Helsinki-aftale var at gøre underskriftlandenes befolkning bekendt med hele dette vigtige og alsidige dokument, og jeg må erkende, at det nu er udsendt i oversættelse, men jeg tror ikke, nogen tør påstå, at det er udsendt i et sådant omfang, at det kan siges at dække de forudsætninger, som var for det. Tværtimod. Som det er fremgået af mange af indlæggene her i dag, har man gjort ikke så lidt for for det første at nedvurdere konferencens betydning og dernæst, idet man bygger på befolkningens ukendskab til dokumentet, at fremhæve enkelte sider, som ikke er særlig afgørende for forståelsen af dokumentet som helhed.

Men for at vende tilbage til forsvarschefskitsen, så hævdes deri videre, at Warszawapagtløst fortsat møder med en udvikling af deres militære magtapparat ud over, hvad der kan motiveres ud fra forsvarsmæssige synspunkter. Også dette er udbygget, idet man maler et billede på væggen, der tegner en voldsom oprustning i Øst. Det virker i den forbindelse helt tragikomisk, når vi læser et andet dokument, som er udsendt af Det udenrigspolitiske Selskab, skrevet af en Niels Jørgen Haagerup, hvor man stadig bruger den såkaldte påskekrise som et af argumenterne for Danmarks udenrigspolitik. Det, som man bruger i dag, er jo noget af samme karakter, som man brugte dengang, for sagen er jo, at påstanden om den østlige oprustning ikke kan begrundes, når man ser på de pågældende landes forsvarsbudgetter, hverken udtrykt i reelle pengebeløb eller i deres andel af nationalbudgettet. Og ej heller for øvrigt ved den illustrerede påstand, der fra forsvarsministeriet er spredt ud over landet, hvor man taler om Østspionage, som om der derigennem foregår krænkelse af dansk suverænitet, og som om det var noget enestående i den syndige og urolige verden, vi lever i.

Hvad de socialistiske landes udenrigspolitiske linje angår, så er det for øvrigt helt mærkeligt i samme forsvarschefskitse at læse – temmelig selvmodsigende sammenlignet med det tidligere nævnte – at den sovjetiske afspændingspolitik må betragtes som et instrument til fremme af den traditionelle sovjetiske udenrigspolitik. Det er selvfølgelig rigtigt, det er sådan. Denne afspændingspolitik, som bl. a. førte til sikkerhedskonferencen i Helsinki, er